SOPOTNIK

Glasilo župnije Čatež ob Savi

leto: **2020**, mesec: **FEBRUAR** številka: **2**

MLADI HREPENIJO PO ŽIVLJENJU V POLNOSTI

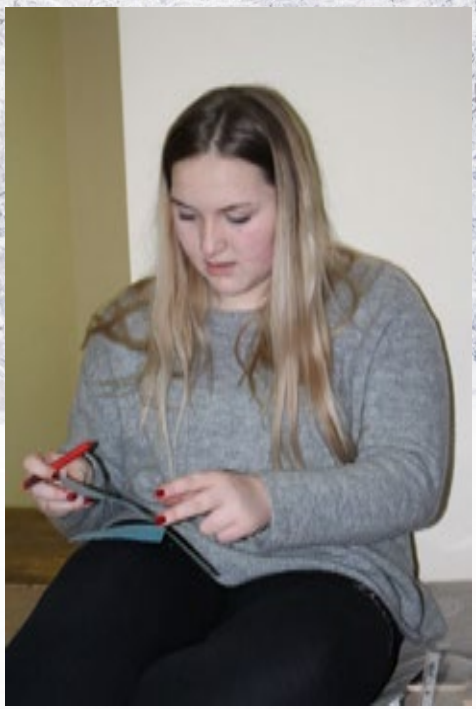

Ne vrtimo se okoli lastne popolnosti, odpravimo se na pot ljubezni do bližnjega in zaživimo v odnosih, polnih zdrave skrbi za drugega. Pustite, naj vas napolni Očetova nežnost, da jo boste lahko širili okoli sebe.

(papež Frančišek)

NE GOVORI, DA SI KRISTJAN ČE ŽIVIŠ KOT POGAN

Birmanci v Leničevem domu, odprti za svet pozitivnih vrednot 2020

Sveti Anton Padovanski je v enem od svojih govorov dejal: »Živa je govorica, ko govorijo dela. Umolknejo naj, prosim, besede, govorijo naj dela. Polni smo besed, smo pa brez del, in zato nas zadene Gospodovo prekletstvo; preklel je namreč smokvino drevo, na katerem ni našel sadu, ampak le listje.«

Povedano je pravzaprav tisto, kar nam v evangeliju govori Jezus: »Vi ste sol zemlje ... Vi ste luč sveta.«To njegovo zahtevo bomo uresničili, če bo njegova modrost, njegova živa in učinkovita beseda v nas in če bomo po njej uravnavali svoje vsakdanje delovanje. Jezusov učenec je kakor sol, dokler je v njem Božja beseda čista, nepokvarjena.

Že s svojim zgledom varuje svet moralne gnilobe. Kakor hitro začnemo Božjo besedo spreminjati po svojem okusu, postane naše življenje »neslano«, kar v ljudski govorici pomeni isto kot neumno,

vsebinsko prazno. Sv. Anton bi dejal, da je na drevesu našega življenja samo listje, pa nobenih sadov.

Delo, napor, odpoved, ideali ,volja do življenja – Leničev dom 2020

Kristus nam naroča, naj bomo luč sveta. Ta luč mora biti pristna, ne umetna: ne moremo v javnosti nastopati kot »svetniki« (taki, ki »svetijo«), če je dejansko v naših srcih zaradi sebičnosti, zaverovanosti vase prej temno kot svetlo. Naša luč je lahko le odsev Božje luči. »Naša luč mora svetiti tako, da se bo videlo, da je to Božja luč, in da bodo ljudje slavili Boga, ne nas,« piše p. Albin Škrinjar.

»Mi smo kakor mesec, mrzel in teman, ako ga sonce ne ogreje, ako z njegove površine ne odseva sončna svetloba ... Tudi najmanjši žarek ne sije z nas, ne da bi bil od Sonca –Boga. Bog hoče, da njegova luč odseva v našem življenju ...«Drugo ime za svetlobo je dobrota, ljubezen. To je »utelešena vera«. Preden sem kristjan, moram biti človek. Če hočem biti dober kristjan moram biti dober človek. Lepo govorjenje pred Bogom ne velja veliko, pomembno je, kako in v kolikšni meri naše življenje potrjuje naše govorjenje.

NE MOREMO VEČ PRENAŠATI...

Mladi ljudje si želijo pristnosti in veselja – Birmanski duhovni vikend

Vaš govor naj bo 'da', 'da', 'ne', 'ne'; kar je več kot to, je od hudega.Mt 5,37 Ne moremo več prenašati politikov, ki ves dan govoričijo o tem, kar so drugi politiki govoričili včeraj in kar bi spet drugi utegnili govoričiti jutri. Ne moremo več prenašati novinarjev, ki polnijo časopise in televizijske dnevnike z neskončnimi govorancami desničarskih politikov, ki se odzivajo na odgovore levičarskih politikov sredinskim politikom. Ne moremo več prenašati televizijskih pogovornih oddaj, polnih neumnih in nesmiselnih bla bla bla.

Strokovnjakov, ki razlagajo vse, ne da bi prišli do kakšnih sklepov. »Vsevedov«, ki se gnetejo na vseh televizijskih programih s svojim pametovanjem, a ga že dogodki naslednjega dne ovržejo. Ne moremo več prenašati pridig brez konca in kraja. Ne moremo več prenašati neskončno dolgih dokumentov, razdeljenih na točke in podtočke, izjav, dnevnih redo, sporočil za javnost. Če bi bil naš govor da, kadar je da,

in ne, kadar je ne, bi nam časa ostalo na pretek in bi ga lahko posvetili reševanju problemov zaposlovanja, sodstva, javnih in socialnih storitev, zdravstva, šolstva, bolnih, ostarelih, revnih. Jezus, pomagaj nam, da bomo ozdraveli od te kuge čvekanja.

KAKO FANTASTIČNO JE ŽIVETI

Polnost življenja ni zrenje v praznino, temveč odkrivanje pristnega Jezusovega obraza, nepozabni spomini v Leničevem domu

Bog te je ustvaril enkratnega in neponovljivega –med milijardami ljudi na svetu ti ni enakega. Mar ni to čudovito, skoraj neverjetno? Pa vendar je res. Da bi ta čudež enkratnosti lahko spoznal, moraš spoznati sebe. Pa smo spet pri bistvenih vprašanjih: Kdo sem? Kam grem? Kaj hočeš zame, Bog? Vprašaj se: Kaj je tisto, po čemer v resnici hrepenim, tisto, kar si zares želim? Kaj je tisto, za kar se mi je vredno boriti? Tisto, zaradi česar je zame vredno vsako jutro vstati? Tisto, za kar sem

pripravljen marsikaj žrtvovati? Učenje španščine, popravljanje motorjev, skrb za brezdomce, letenje s padalom, igra z majhnimi otroki.

Si želiš početi točno to in ne česa drugega? Te ravno ta dejavnost pomirja in polni z notranjim veseljem? Si ob njej osredotočen, potopljen v trenutek in pozabljaš na svet okrog sebe? Ti ob tej dejavnosti čas neopazno mineva? Potem si gotovo na pravi poti in lahko govoriš o svojih pristnih, gorečih željah – svojih srčnih željah. Srčne želje so kot zvezde, ki ti osvetljujejo pot, po kateri potuješ bliže k sebi. One potrjujejo tvojo enkratnost in te hkrati ločujejo, razmejujejo od drugih, ki imajo svoje želje in so zanje tudi odgovorni.

S prečiščeno vero v Boga v 21. stoletje -Leničev dom jan. 2020

Tvoje srčne želje se vedno nanašajo samo nate –opominjajo te, da prevzemi odgovornost zase, za svoje počutje in življenje, silijo te v aktivnost in dejavno prizadevanje za točno določen cilj ter tako skrbijo za tvoj osebni razvoj, tvojo samouresničitev, tvojo srečo. Veliko ljudi danes ne ve, kaj bi sploh radi, ali pa brez sape dirja od ene želje do druge. Če se to dogaja tudi tebi, pozorno poglej svoje življenje. Morda

je polno navlake –namreč vsega tistega, kar ti zamegljuje pogled in te ovira pri odkrivanju tvojih srčnih in zato bistvenih želja. Navlaka je ves hrup in vsi oglasi okrog tebe. Navlaka pa je lahko tudi v tebi, v tvojih mislih in srcu.

Slovenska zlata mladina – Duhovni vikend kot priprava na birmo

To so primerjave z drugimi, češ, kaj vse imajo in počnejo, ti pa (še) ne. To je tudi podrejanje in slepo sledenje drugim samo zato, ker si želiš biti del njih. Ne nazadnje so navlaka tudi pametni nasveti o tem, katero šolo in poklic moraš izbrati, da ti bo v življenju lažje, udobneje, da boš dobil varno delovno mesto, da boš dobro zaslužil ... Lahko si misliš, da v takšnem neredu ne moreš slišati svojega srca. Čas je za čistilno akcijo!

Ta seveda terja trud, a verjemi, izplača se. Prisluhni tihemu šepetu v svoji notranjosti, vztrajnemu hrepenenju, ki te vleče v točno določeno smer, ki te razveseli že tedaj, ko samo pomisliš nanj, ki ti daje občutek izpolnjenosti in notranjega miru! Nagrajen boš s poznavanjem sebe in svojih pristnih, srčnih želja, ki jih je vate položil Bog. Te ti bodo kazale pravo pot naprej in ti dajale moč, da vztrajaš tudi tedaj, ko ti bo težko. Ko se boš srčni nalogi ves posvetil – ko se ji boš predal s srcem, dušo in

telesom, boš dobil tudi tisto pravo, srčno motivacijo, ki ti bo pomagala, da dosežeš izbrani cilj.

POSTIMO SE, DA PREČISTIMO SVOJO VERO

Naša Cerkev je večno mlada in lepa, s ponosom smo njeni člani- Leničev dom

»Kadar pa se ti postiš, si pomazili glavo in umij obraz,(Mt 6,17)« nam govori Božja beseda. V srcu nosim neke skrite sanje. Upam, da bom doživel, da se bodo uresničile. Je prvi dan predvelikonočnega postnega časa, pepelnična sreda. Kristjani se zbirajo v cerkvah. Toda ne dajejo jim običajnega ščepca pepela na glavo. Kristjani vzamejo parfume, lepotila, najboljša oblačila in se praznično oblečejo.

In v vsem postnem času, namesto da se obnašajo tako kot tisti ljudje, ki ob petkih jedo ribe, dvakrat dražje od mesa, postanejo tisti moški in ženske, ki hodijo po cestah, prihajajo v službo in na druga običajna

mesta karseda na zunaj urejeni in čim lepši. In vsem, ki sprašujejo »Zakaj pa ste tako lepi?«, odgovarjajo: »Prečiščujemo svojo vero v Jezusa, da bo naše veselje popolno in da bo naše veselje lahko postalo veselje vseh ljudi, ki so žalostni, ker so se prisiljeni postiti zaradi revščine, nepravičnosti, človeške brezbrižnosti in nespoštovanja njihovega dostojanstva Božjih otrok.«

NE POSTANI SUŽENJ

Duhovnik Gorazd in animatorki Tara in Hana- Leničev dom 2020

Če je tvoje srce napolnjeno s stvarmi, ki so te zasužnjile, izgubljaš veliko življenjskega veselja. Postaneš lahko suženj denarja ali televizije. Lahko te zasužnjijo jed, pijača ali cigarete. Troši svoj denar, da boš živel in pustil živeti, toda naj te ne zadušijo te strasti. Uporabljaj svoj avto, televizijo, računalnik –toda tako, da drugi ob tebi ne trpijo. Drži se meja pri jedi, pitju in kajenju. Naj tvoj trebuh ne postane tvoj bog. Celo tvoj hobi lahko postane tiran, ki v tvojem življenju ne pusti prostora za druge. Kje se čutiš vezanega? Osvobodi se!

ŽIVLJENJE V POVEZANOSTI Z BOGOM

Prazniki so že za nami, če jim lahko tako rečemo, če so se nas kot prazniki dotaknili ali pa so šli kar mimo kot dela prosti dnevi.

S prvo svečko smo začeli adventni čas, in v adventnem koledarju so se me dotaknile besede »Živimo, kar je predvideno za ta čas«. Celoten adventni čas naj bi bil priprava našega srca za globoka spoznanja, zato so nas besede v adventnem koledarju opominjale na to, da se prepustimo tišini, naj ne govorimo veliko, da bomo začutili sebe in druge.

Jezus sv. Faustini Kowalski (DN 1717) pravi:« Pri nekaterih osebah ne morem ničesar opraviti; neprestano nadzorujejo druge, ne vedo pa kaj se v njihovi lastni notranjosti dogaja. Neprestano govorijo o drugih,

celo v času strogega molka, ki je predviden za pogovor z menoj; ne slišijo mojih besed, njihova notranjost ostaja prazna, ne iščejo me v notranjosti svojega srca, ampak v klepetanju, kjer me nikoli ni. Čutijo svojo praznino, pa vendar ne priznajo lastne krivde. Tiste osebe, v katerih v popolnosti kraljujem, jim neprestano vzbujajo vest. Namesto, da bi se poboljšale, navda njihova srca zavist, če se ne spametujejo, zabredejo globlje. Dotlej zavistno srce začne sovražiti. Takšne osebe so blizu prepada; drugim zavidajo moje darove, same pa jih ne znajo in nočejo sprejeti.«

Bog nikoli nad nami ne obupa, zato nas kliče, preko bratov in sester, preko narave, kliče nas, da bi začutili, da praznik ni polna miza hrane, ampak da je to toplota in ljubezen Boga, ki se iz nas razliva na druge in iz drugih na nas. Vse kar vidimo si danes lahko kupimo in s tem napolnimo prazna mesta, ne moremo pa si kupiti iskrenih prijateljev, ljubezni, iskrenega veselja, prešernega nasmeha, dobre volje, toplih objemov in stisk roke. Ne moremo kupiti iskrene dobrote, iskrenih besed, miru in tišine duše. Tega se ne da kupiti, pa da imaš še tako veliko denarja.

Lahko na mizo postaviš kupe hrane, vsak malo poje in čez čas bi že spet jedel, ampak spet nekaj drugega in nikoli ni konca tega začaranega kroga. Ko pa nekje v vsej tej divjini materiala najdeš samega sebe in slečeš iz sebe vso navlako, skleneš roke in rečeš:« Tukaj sem moj Bog, ne najdem se, odšel sem iz tvoje hiše nekam daleč, a vidim, da ne morem naprej, pridi moj Bog moje težave naj ne bodo več moje, ampak ti ,moj Bog, mi jih pomagaj rešiti«. Prepustiti težave Bogu, da jih rešuje, ker On ve, kaj je prav in ne ti, če vidim, da vse kar obrnem, obrnem narobe in zato samo tarnanje in prigovarjanje, moj Bog pridi na pomoč, ti mi odpri oči mojega srca, da bom spoznala, da si edino ti prava pot kamor koli grem.

Verjetno Gospod nisem znala reči HVALA za vse to kar se mi zdi samoumevno. Ampak sem se nekega dne znašla v ulici, kjer so se najprej ZAHVALILI za tisto ubogo hrano, ki so jo nato z veseljem pojedli in niso nič tarnali, da je postana, ker ni bilo nekih posebkov, čeprav je bil praznik.

O Gospod velikokrat se želim znajti med ljudmi, ki se ZAHVALJUJEJO, da sploh imajo kar imajo, da se zahvalijo za ljudi, ki so to pripravili, zemlji, ki je to obrodila in da se spomnijo tudi na lačne. O Gospod daj, da ne bom preveč o tem razmišljala, ampak bom že danes kljub temu, da so prazniki za nami začutila, da vseeno nisi šel mimo mene, ampak me objemaš in se veseliš, ker sem se vrnila.

Tukaj sem in čakam, da se zliješ name …da začutim… resnični stisk roke, topel objem, nežne besede, ki mi dajo polet in pogled poln ljubezni in sreče, ja Gospod vem, da si ti tukaj, v meni, okrog mene in vem Gospod, da me vsak dan nežno pobožaš in mi rečeš pojdi in tudi ti delaj tako…

Gospod vračam se, vsak dan sem bližje,…

Hvala ti.

Napisala: *Kristina Zorko*

****

Nebeški Oče, nastal sem po tvoji ljubezni, s katero si me povabil v življenje. Zrasel in zorel sem po vsem, kar me je doletelo, tudi po bolečinah, s katerimi mi nisi prizanesel. Poklical si me po mojem imenu, ki je bilo zapisano na dlani tvoje roke. Ohranja me tvoja zvestoba, ki si mi jo naklanjal vsa moja leta. Varuje in vodi me tvoja previdnost, ki me je spremljala tudi v nevarnostih. Blagoslavlja in krepi me tvoja milost, ki mi jo podarjaš vse dni življenja.

BIRMANSKI DUHOVNI VIKEND

V petek, 10. januarja, smo se čateški birmanci okoli šeste ure zvečer polni pričakovanja pripeljali pred Leničev dom v Sajevcah. Ko smo vstopili v jedilnico, je za mizo že sedelo sedem birmancev z Velikega Trna, ki so se nam pridružili na duhovnih vajah.

Za dobrodošlico smo si vsi skupaj ogledali igrano-dokumentarni film o bl. Alojziju Grozdetu z naslovom *Srce se ne boji*. Dobre pol ure dolga pripoved spremlja pot revnega dečka iz dolenjskega okolja do perspektivnega dijaka in verodostojno prikaže njegovo tragično smrt. Film se nas je dotaknil in z veseljem smo kasneje o njem spregovorili nekaj navdušenih besed. Po zelo dobri večerji smo sedli v krog in z živahnim prepevanjem pesmi, ki jih nekateri že dobro poznamo z oratorija, naredili uvod v pogovor o Gospodovem razglašenju. Katehet Gorazd je s seboj prinesel tri slike in v sredino kroga smo takrat postavili prvo – sliko svetih treh kraljev. Pogovarjali smo se o zvezdi, ki je Modre pripeljala k jaslicam, molili in brali evangelij. Večer smo prijetno zaključili z večerno molitvijo in pesmijo *Angelček, varuh moj.*

Naslednje jutro smo pričeli z odličnim zajtrkom in nadaljevali z jutranjo telovadbo. Kmalu zatem smo nadaljevali pogovor o Gospodovem razglašenju; tokrat smo v sredino kroga postavili sliko Jezusovega krsta. Pogovarjali smo se o njegovem bratrancu Janezu Krstniku, ki ga je krstil v reki Jordan in o Svetem Duhu, ki je v obliki goloba prišel nad Jezusa. Vsak birmanec je prejel ribico, na kateri je

pisalo: *V Kristusu si krščen/a, Kristusa si oblekel/a*. Po molitvi in petju smo kosili, nato pa je moral vsak izmed nas sam sebi napisati pismo o svojih željah in upih, to pismo pa bomo prejeli ob birmi. Sledila je spoved, nato pa so štirje animatorji, ki so nas spremljali cel vikend, organizirali lov na zaklad okoli Leničevega doma.

Na raznoraznih postajah so nas pričakala domiselna vprašanja in zelo smo se zabavali. Po krajšem počitku se je pogovor o Gospodovem razglašenju nadaljeval. Tokrat smo govorili o svatbi v galilejski Kani, ko je Jezus storil prvi čudež. Zdi se mi, da smo se skozi pogovore o pomenu Jezusovega rojstva, krsta in prvega čudeža še bolj povezali z Bogom in spoznali pravi pomen molitve. Po večerji pa smo do poznih večernih ur prepevali, se igrali in družili. Bilo je sproščeno in birmanci s Čateža smo se zelo povezali, tako med sabo, kakor tudi z birmanci z Velikega Trna. Okoli polnoči smo zmolili večerno molitev, se umili in prijetno utrujeni zaspali.

Na nedeljsko jutro, 12. januarja, smo po zajtrku sedli v kapelico pred domom, kjer smo imeli sveto mašo. Prepevali smo pesmi, ki smo

jih vadili v petek ter v soboto in brali prošnje, ki smo jih napisali na eni izmed postaj pri sobotnem lovu na zaklad. Pri pridigi je gospod Gorazd govoril o treh mizah: eno imamo doma, ob kateri molimo, jemo in se pogovarjamo, drugo imamo v cerkvi, kjer poslušamo Božjo besedo, tretja pa nas pričakuje v nebesih, kjer bomo po smrti dobrodošli na Jagnjetovo gostijo.

Na sobotni veseli večer bodo ostali lepi spomini

Po maši smo se otožni, ker je našega prijetnega druženja že konec, poslovili in odšli domov. Imeli smo se res lepo: naučili smo se veliko novega, se povezali, dobro jedli, se zabavali, igrali in nedvomno spoznali pravi pomen birme, na katero se tako zavzeto pripravljamo.

IMELI SMO SE SUPER

Birmanci iz Čateža ob Savi smo za vikend od 10. januarja do 12. januarja odšli v Leničev dom kjer smo imeli duhovni vikend. Pridružili

so se nam tudi birmanci iz Velikega trna s katerimi smo hitro postali dobri prijatelji. Imeli smo štiri super animatorje, ki so nam vikend popestrili z različnimi igrami in zabavnim programom. Za duhovno stran tega vikenda pa je poskrbel duhovnik Gorazd, s katerim smo imeli tri kateheze, v katerih smo govorili o Jezusovem krstu, Svetih treh kraljih in o svatbi v Kani. V petek smo si ogledali film o Alojziju Grozdetu. Ko smo bili zbrani v krogu smo večkrat tudi zapeli lepe pesmi ob spremljavi ukuleleta. Hrana je bila zelo dobra, pred in po vsakem obroku pa smo seveda tudi zmolili in se Bogu zahvalili za hrano.

Kristjani so veseli ljudje in pesem jih povezuje.

V soboto pa smo si vsi birmanci sami sebi napisali pismo, ki ga bomo za Sveto birmo prejeli nazaj. Lahko smo ga pisali tudi zunaj v naravi, saj je vreme bilo zelo lepo in sončno. Dobili pa smo tudi možnost svete spovedi, ki smo jo opravili pri duhovniku Gorazdu. V nedeljo pa smo v kapelici poleg doma ob enajstih dopoldne imeli še mašo, s katero smo zaključili naš duhovni vikend. Imeli smo se super in upam, da gremo še kdaj! ***Katarina Petrič***

POZDRAV SONCU

Žena, ki jo včasih srečujem na svojih sprehodih na Sv. Vid je zelo simpatična in prijazna. Ko se srečava se lepo pozdraviva in včasih tudi kaj pogovoriva. Sama mi je povedala, da ni verna, ker pač ni bila vzgojena v veri. Spoštuje pa vse ljudi, jim pomaga koliko more in jaz ji verjamem.

Neko jutro mi je povedala, da prihaja iz jutranje telovadbe. Z navdušenjem mi je pripovedovala, kako se vsako jutro zbira skupina ljudi in telovadi. Pozanimal sem se kako izgleda ta jutranja telovadba in razložila mi je neke stvari. Najprej si primejo za roke, da občutijo medsebojno povezanost in prijateljstvo. Potem sledi telovadba in vsaka točka ima nek poseben namen, na koncu pa je poseben obred-pozdrav soncu. Na ta pozdrav soncu sem postal zelo pozoren.

Sam nimam nič proti druženju in še manj proti telovadbi. Tudi sam vsako jutro izvajam telovadbo, ker imam probleme s hrbtenico in

rameni. Že 20 let grem, če se le da vsako jutro na sprehod na sv. Vid, ki traja več kot uro in moram priznati, da čutim zelo pozitvne učinke. Sem pa zadržan, ko slišim, da se telovadba povezuje z religijskimi elementi vzhodnjaških sekt. In kot mi je znano so tudi pri tej telovadni neke mantre in zatekanje v češčenje 12 polbogov.

Danes je v svetu znano novodobno gibanje z imenom new age. To gibanje prebuja poganstvo, ne veruje v osebnega Boga, zavrača Kristusa kot odrešenika, človek se odrešuje sam in zelo je naklonjeno duhovnosti vzhodnjaških sekt. In kaj je Pozdrav soncu. Pozdrav soncu (sanskrtsko Surja Namaskar) je starodavna jogijska tehnika, ki smo jo prejeli od razsvetljenih modrecev iz vedskih časov. Sonce je simbol spiritualne zavesti in v preteklosti je bilo njegovo čaščenje v mnogih kulturah pomemben del vsakdanjika. S poklonitvijo zunanjemu in notranjemu soncu so ljudje želeli pomiriti neobvladljive sile narave ter

občutiti stik z božanskim v vesolju in v njih samih. Jogiji so iz obreda čaščenja sonca razvili prakso Surja Namaskar, za katero so menili, da vzdržuje zdravje in vodi v večjo družbeno kreativnost in produktivnost.

Vse to pa je v nasprotju s krščansko vero. Naša vera je vera v osebnega Boga in ne neko panteistično pojmovanje božanstva. Naš odrešenik je Jezus Kristus in nobena tehnika ne more človeka odrešiti. Kristjan se veseli sončnega vzhoda in zahoda, zaveda se pomembnosti sončnih žarkov za celotno življenje. Toda on se ne ustavlja pri tem zahvaljevanju pri samem soncu. To delajo pogani. Kristjani gremo korak naprej. Zahvaljujemo se tistemu, ki je sonce ustvaril in to je vsemogočni Bog.

Danes obstajajo ljudje, ki častijo rože. K njim se obračajo kot božanstvu. Kakšna zaslepljenost je to. Tudi kristjani občudujemo lepoto rož, še bolj pa občudujemo tistega, ki jim je to lepoto dal, ki je Lepota sama. To pa je spet Bog. Nekatere sem videl, kako objemajo drevesa in iz njih črpajo neko življenjsko silo. Kako lepo bi bilo, če bi se obrnili v molitvi na Boga, ki je izvir vsake moči.

Danes so se nekatere skrivnostne in temne sile zarotile proti krščanstvu. Kdo so te sile naj se odgovori vsak človek sam. Sam vem za odgovor. Prijazna gospa, katero sem omenil na začetku, mi je povabila naj se pridružim tej skupini. Lepo sem si ji zahvalil za povabilo. Niti na misel mi ne pride, da bi naredil korak nazaj v poganstvo. Moj korak gre naprej in na tej poti me spremlja Nekdo, ki ga je Jezus imenoval Oče.

Ne razumem ljudi, ki tako nekritično sprejemajo razne novotarije. Ali bodo klicali na pomoč sonce v trenutkih umiranja, življenjskega razočaranja, obupa? Prav tako ne razumem, da imajo po naših šolah mesto razne jogijske delavnice, da so po stenah šol napisi raznih indijski gurujev, svetopisemski citati pa so prepovedani.

Če si kristjan in hočeš ostati zvest Kristusu, potem bodi do nekaterih reči kritičen.

VELIKO DOBRO DELO NAŠIH OTROK

Za nami so božični prazniki. Sam jih nisem mogel v polnosti praznovati, ker sem bil bolan. Mnogim so prinesli tudi letos v dušo globok mir in veselje.

Čateški koledniki v Šentjerneju

Z božičem pa so tudi povezani lepi običaji. Eden takih je tudi obisk treh kraljev po domovih. Otroci oblečeni v kraljevska oblačila ljudem voščijo blagoslovljene božične praznike, obenem pa tudi pobirajo darove za slovenske misijonarje. Tudi letos so obiskali vasi: Prilipe Dvorce, Cerina, Sobenja vas, Žejno, Mrzlavo vas, Globočice in seveda Čatež. Povsod so bili lepo sprejeti. Resnici na ljubo je potrebno povedati, da so pri nekaterih hišah ostala vrata zaklenjena.

Otroci so v župnišče prinesli prijete darove. Vestno smo jih prešteli in ugotovili, da je bilo letos zbranih 1410 evrov. Zbrano vsoto smo poslali na misijonsko središče v Ljubljano, iz Ljubljane pa bo poslan denar tistim misijonarjem, ki so zanj zaprosili. Vsekakor ga bodo

prejemniki zelo veseli. Veliko lačnih ust otrok se bo s tem denarjem nasitilo, naredilo nekaj šol in na novo sezidala tudi kakšna cerkev. Otrokom sem zelo hvaležen za to njihovo plemenito delo. Duhovniki iz naše dekanije so poročali, da so tudi po drugih župnijah zbrali veliko denarja, v eni župniji celo več kot 4000 evrov.

Koledniki iz župnije Leskovec so bili najbolj številni

Delo kolednikov spoštujejo tudi slovenski škofje. Zato si želijo z njimi srečati vsako leto. Tudi naš novomeški škof, msgr. Andrej Glavan se je srečal z njimi v Šentjerneju. Koledniki so prehiteli iz kočevske dekanije, iz Bele krajine in še nekih drugih župnij, največ pa jih je bilo iz leskovške dekanije. Iz čateške župnije jih je bilo 15, okoli 30 pa jih je bilo iz župnije Leskovec.

Pri maši so bili koledniki lepo nagovorjeni po škofovih besedah. Obkrožen je bil s številnimi kralji in kraljicami, ki so bili oblečeni v živopisna kraljevska oblačila, ponosni, da so sodelovali pri tem plemenitem dejanju.

Po maši je bilo v dvorani zanimivo srečanje z mlado ženo in možem, s Kajo in Janezom Novljanom, ki sta kot prostovoljca pomagala eno leto slovenskemu misijonarju p. Stanku Rozmanu, v afriški državi Zambiji. Predstavila sta to zanimivo deželo in ljudi, zlasti otroke, ki znajo biti zelo simpatični in so upanje katoliške Cerkve v Afriki.

Po maši pa so bili vsi sodelujoči koledniki pogoščeni s pico. To jim je bila nagrada za njihov trud.

TVEGAJ ŽIVLJENJE ZA GOSPODA

Novomašnik p. Joachim, kartuzijan, z našimi sestrami Corpus Christi

Takšno je bilo geslo molitvenega dneva za duhovne poklice, ko smo se zbrali na Zaplazu. Drugega februarja, na praznik Jezusovega darovanja v templju, se vedno spominjamo bratov in sester v redovništvu, ker je ta praznik postal tudi dan posvečenega življenja.

Kaj pomeni biti redovnica ali redovnik? To je oseba, ki želi popolnoma pripadati Bogu in iz ljubezni do Njega posnemati Jezusa, ki je v čistosti, uboštvu in pokorščini spolnjeval Božjo voljo.

Cerkev nas uči, da je prva naloga posvečenih oseb kontemplacija in stalna povezanost s Bogom v molitvi. Bog je tisti, ki nas kliče in v molitvi nam razodeva svojo voljo. Božja volja ni vedno lahka, ampak je edina pot k sreči.

Jezus nas vabi: »Hodi za menoj…«

Pred nekaj dnevi me je mladi fant v lekarni vprašal, če mi ni žal zato, da sem redovnica. Odgovorila sem mu, da mi ni žal, pred 30 leti sem odgovorila na Jezusov klic in če bi ponovila svojo zgodovino bi še enkrat izbrala redovništvo.

Ko so me sestre pred vstopom v samostan vpra-šale zakaj se jim želim pridružiti sem odgovorila: »Zato ker imam rada Jezusa in želim ljubiti kakor On«. Samo ljubezen pripelje človeka do take odločitve. Nekatere ljubezen pripelje do poroke, druge, da se Mu v celoti posvetijo.

Ko sprejmemo klic moramo tvegati – zaupati Gospodu.

On, ki je začetnik našega življenja najbolj ve, kaj je za nas dobro. Kot kristjani smo poklicani živeti v odnosu z Bogom in iskati Njegovo voljo. S krstom smo dobili novo življenje – večno življenje, ki se ne začenja po smrti, ampak ga lahko že sedaj živimo. Bog, ki je ljubezen ima le dobre načrte za naše življenje. On želi, da smo srečni celo večnost, da živimo v Njegovi ljubezni zdaj in vedno.

V posvečenem življenju imamo različne skupnosti, kjer ima vsaka svojo posebno karizmo – poslanstvo. Ta različnost je Božji dar, da se lahko dopolnjujemo in za vsakega zahvaljujemo. Poklicani smo, da sledimo Jezusu, ki je »luč v razodetje poganom in slavo Izraela, božjega ljudstva«.

Vsi smo otroci Nebeškega Očeta, bratje in sestre, poklicani da hodimo za Kristusom, da drug drugega spodbujamo in molimo, da bi sledili Jezusu z veseljem in pogumom. Vse naj bo v Božjo čast in slavo.

S. *Jasia*

VESELJE NAM VLIVA UPANJE

Veselje ima terapevtsko funkcijo. Človeka notranje ozdravlja, podari mu živost in veselje do življenja. Vodi ga iz osame, v katero ga je potisnil utesnjujoči strah – in ga pripelje do sodelovanja z ljudmi.

Po mnogih terapijah je Verena Kast, mednarodno priznana psihologinja, ugotovila, da lahko izkušnja veselja »povzroči odločujoči preobrat v življenju človeka«. Veselja ne moremo zaukazati. Pogosto se pojavi, ko ga sploh ne pričakujemo, in sicer takrat, »če se neki aktivnosti popolnoma predamo«. To je za terapevtko odločilni pogoj za izkušnjo veselja, »da se lahko neki dejavnosti, neki aktivnosti, nekemu trenutku popolnoma prepustimo«.

Vsak dan lahko doživimo na tisoče koščkov veselja: veselje ob lepem vremenu, ob lepoti narave, ob vsakem srečanju … Ko se veselimo, svojega veselja ne analiziramo, to bi bilo slabo. Toda drobnega dnevnega veselja bi se morali vedno zavedati; potem se bo v nas utrdilo pozitivno razmišljanje, ki bo na nas delovalo zdravilno.

Kdor takšne izkušnje drobnega veselja zanemari in jih ne vidi, ta se počuti »utrujen, neprespan, slabega zdravja in prenapet … V teh okoliščinah o sebi slabo misli, predvsem pa se čuti manj ustvarjalen in pameten od drugih«.

Čustvo veselja izžareva zdravilno moč. Vprašanje je, zakaj vedno bolj mislimo na svoje rane kot na vse lepo. Očitno so mnogi v svojem otroštvu izkusili, da so jih starši prej opazili, če je bilo z njimi kaj narobe. Tako se vrtimo okoli svojih ranjenosti, da bi dosegli naklonjenost okolice. Toda s to strategijo si ustvarjamo nenehno razočaranje, saj ne bomo nikoli našli dovolj naklonjenosti.

Prav zato je bolj zdravilno in bolj smiselno, da se gledamo v pozitivni luči. In ta pozitivni pogled je spomin na preteklo veselje ter poskus, da bi se tudi tukaj in sedaj veselili sebe in svojega življenja.

DUHOVNIKOVO SRCE

Tone Bobič je že župnik na Studencu 48 let. V tem času je zelo vzljubil svoje farane in prav tako so ga vzljubili njegovi farani. V tem času je obiskal vse domove in nobenega ni izpustil. Pastir ljubi svoje ovce, tiste

izgubljene še posebej.

V njegovi župniji je tudi Impoljca, dom v katerem živijo še posebej težki bolniki, ki jih je zaznamovala duševna bolezen. Župnik Tone jim je vsak teden posvetil nekaj časa. Ti ljudje s posebnimi potrebami so ga še posebno imeli radi. Za vsakega je našel prijazno besedo in topel nasmeh.

Zadnje čase ga je obiskala težka bolezen. Delo na župniji ni več zmogel, zato so mu priskočili na pomoč sosednji duhovniki, sam pa je bil sprejet v dom naših sester, da bi se malo opomogel in če mu Bog povrne zdravje, se bo potem spet vrnil na župnijo. Zdaj lahko moli za svojo župnijo in zanjo daruje svoje trplenje. To je pa največ kar lahko duhovnik naredi. Tudi Jezus je svet odrešil s svojim trpljenjem in pravi duhovnik mu mora biti podoben.

Kako veliko je njegovo duhovniško srce je pokazal s tem svojim dejanjem. Bližali so se božični prazniki, ki so za vsakega duhovnika povezani s skrbjo in dodatnimi napori. Župniku Tonetu se je zdravje zelo poslabšalo in poiskal je pomoč pri svojem zdravniku. Izguba krvi je bila prevelika in začela se je slabost. Bil je to dan pred božičem, sveti večer, polnočnica in še praznične maše. Dober, čuteč in prijazen zdravnik mu je rekel: »Dobro vem, kaj so božični prazniki in kakšna je vloga duhovnika pri tem praznovanju. Poslal vas bom v bolnišnico in naročil urgentnemu osebju, da vam da transfuzijo. Upam, da vam bo to pomagalo«.

Župnik Tone se je tako znašel na bolniški postelji, priključen na aparate. Ko mu je kri tekla v žilo je premišljeval o skrivnosti božičnega dogodka in o tem ali bo zmogel priti do svetega večera domov v župnišče. Zvečer se je počutil toliko boljšega, da se je zvečer vsedel v avto in se res odpeljal domov.

Tako se je zgodilo, da je čez dan ležal na bolniški postelji, zvečer pa je že imel polnočnico, na božični dan še praznično mašo in popoldan je še obiskal oskrbovance doma in jih obhajal. Božični praznik se je tako zaključil tako lepo, da si lepše ne bi mogel.

Takšno je duhovnikovo srce, ki ima rado Boga in ljudi. Pripravljeno se je žrtvovati do konca.

ODMEV IZ VEL . DOLINE
OTROKE SE UČI Z ZGLEDOM

Dragi očetje in drage matere, zavedajte se svoje najpomembnejše in prve naloge, da svojim otrokom pokažete pot k Jezusu, ki bo vse vas in otroke pripeljal v večno življenje. Zavedajmo se, da je življenje na tem svetu minljivo, da smo tukaj le popotniki in, da so otroci božji dar in velik blagoslov. Otroci niso naša last saj nam jih je Bog podaril in od nas pričakuje, da jih vzgajamo s svojim zgledom in ne samo z besedami. Želi, da jih seznanimo, da je pravi in prvi cilj vsakega kristjana priti v nebeško kraljestvo.

Kar pobrskajte po svojem spominu, česa se najbolj spomnite iz svojega otroštva. Ali so to besede, ki ste jih slišali od svojih staršev in starih staršev ali so to dejanja, ki ste jih videli?

Jaz se spomnim, da smo se kot otroci pripravljali na nedeljo, na Gospodov dan, da je vsak imel svoje zadolžitve. Otroci smo očistili čevlje vseh v družini, svoje, mamine, očetove, od stare mame in od starega ata, da so bili čisti, namazani in zglancani za obisk sv. maše. Čeprav je bilo na kmetiji veliko dela, smo šli v nedeljo vsi k sv. maši. Stara mama in stari ata k jutranji, mama in ata ter otroci pa k deseti sv.maši. To so bila res lepa doživetja in takrat še ni bilo avtomobilov ampak smo šli lepo peš. Nedelja je bila res praznik in Gospodov dan, saj smo se takrat lepo

uredili in šli veselo k Jezusu v cerkev. Takrat še nisem razumela božje besede a sem čutila, da v cerkvi dobim neko milino, nek mir, posebej potem, ko sem lahko prejela sv. obhajilo. Z veseljem sem pristopala k spovedi in po hostijo v kateri je Jezus. Takrat so tudi starši redno prejemali oba zakramenta in to je bilo to. Zgled, ki vleče k Jezusu. Ob večerih pa smo listali po svetem pismu s slikami.

Danes je drugače. Že službe so take tudi nedeljske, življenjski tempo je hitrejši, tehnologija, ki je v veliko pomoč nam po drugi strani, ko je ne vemo pravilno uporabljati, jemlje preveč dragocenega časa. Ampak časa je še vedno 24 ur na dan, tako kot nekoč le, da ali ga ne znamo več v prave namene uporabljat ali pa bam je prišlo v navado reči, da ga nimamo. A čas hitro beži, otroci rastejo in prehitro odrastejo in čas, ko bi jim pokazali kaj je res pomembno in kar ostane ga ni več, ker se je izgubil oziroma smo ga zapolnili z nepomembnimi stvarmi. ZAVEDAJMO SE, da nas je BOG USTVARIL, nam dal nalogo, da jo

izpolnimo in zopet pride po nas in nas bo vprašal, kako smo porabili čas v katerega nas je postavil.

Moram vam povedat, dragi starši, da me srce zaboli, ko pride otrok do mene, ko pridem v šolo in pravi, da ga ne bo k maši in verouku, ker se staršem ne da, ali pravijo, da nimajo časa. V iskrenih otroških očeh pa vidim žalost in hrepenenje po Jezusu. Prosim vas, dragi starši pripeljite svoje otroke v cerkev, dajte jim zgled žive vere, ker čas otroštva hitro mine, otroci postanejo odrasli in brez spomina, da so starši živeli polno življenje, ki je lahko samo z Jezusom.

Moj stari ata je znal reči " Da te ne bo vprašala starost, kje ti je bila mladost?"

V mesecu marcu sta dva pomembna praznika, ki materam in očetom kažeta, kako izpolnjevati nalogo staršev. 19. marca praznuje sv. Jožef, ki je krušni oče našega Jezusa. Jožef je bil pravičen mož in je Jezusa vzgajal s poštenostjo, delavnostjo, marljivostjo in zgledom. Očetje vzemite si ga za zgled!

25. marca pa je materinski dan. To je dan, ko je k Mariji prišel angel Gabrijel in ji rekel, da bo spočela od Sv. Duha in rodila božjega sina Jezusa. Marija se ni upirala, ampak je sprejela božji načrt in odgovorila "Zgodi se mi po tvoji besedi!" Marija je bila mlada in krhka a je pokazala, kako močna je. Dekleta in matere, vzemite si Marijo za zgled, ko gre za življenje.

Dragi starši, naj vam bosta Jožef in Marija zgled, ter se k njima obračajte s svojimi prošnjami za pomoč pri vzgoji svojih otrok!

Čas, ki ga boste preživeli s svojimi otroci, vsako nedeljo pri sv.maši, bo za vas in za otroke najlepše porabljen. Napolnil vas bo z mirom in ljubeznijo in bo vaše najlepše darilo otrokom, posebej, če vas bodo videli prejemati sv. obhajilo (Jezusovo telo), ki vam bo dajalo moč in oporo v vsakem trenutku. To je velik blagoslov za vas in vaše otroke.

Bodimo odgovorni vzgojitelji!

Branka Štojs

Glasilo Sopotnik izdaja župnija Čatež ob Savi. S svojimi sodelavci ga ureja in zanj odgovarja Jože Pacek, župnik

SPOROČILA IN OZNANILA

Umrla je Danica Preskar, doma iz Cerine. Stara je bila 80 let. Za pokoj njene duše je bilo darovanih 17 sv. maš. Domači so ob pogrebu darovali 100 evrov za cerkvene potrebe.

****

DAN BOLNIKOV bomo obhajali 11. februarja, na praznik Lurške Marije. Ob tem se bomo spomnili vseh naših bolnikov. Lepo vabljeni k sv. maši, ki bo v torek, 11. februarja ob 18. uri.

****

S PEPELNICO, ki bo v sredo, 26. februarja, začenjamo sveti postni čas in pripravo na naš največji krščanski praznik Veliko noč. Sv. maša z obredom pepeljenja bo ob 18. uri. Ta dan je tudi strogi post.

****

PRIPRAVA NA ZAKON

KOSTANJEVICA NA KRKI Kje in kdaj: Župnišče v Kostanjevici na Krki, Oražnova ulica 25. Priprava ob koncu tedna: Začetek priprave v petek od 18.00 do 20.00, nato v soboto od 8.30 do 12.00 ter od 14.30 do 18.00, ter v nedeljo od 8.30 do 12.30. 14. – 16. februarja 2020*17. – 19. aprila 2020 Info: 07 498 70 26E-pošta:joze.miklavcic@rkc.si. Za vse priprave je obvezna predhodna prijava! Za stroške priprave je zaželen prispevek 30 EUR.**

****

VABILO NA KATEHEZE

Vse vas vabimo na kateheze, ki so vsak ponedeljek in četrtek ob 19,00 v župnijskem domu. Skupina katehistov prihaja med nas z veselim sporočilom, da nas ima Bog rad. Mnogim ljudem so te kateheze odkrile lepoto krščanske vere in smisel življenja. Pogum!

****

VABILO K MOLITVI ZA USPEH MISIJONA

VSE VAS VABIM, DA MOLITE ZA USPEH SV. MISIJONA!

BIRMANSKI DUHOVNI VIKEND 2020